

כד:

עין משפט
גר מצודה

[illegible]

מוסף רש"י

נאמנין על טהרת יין.
לפסח. אם אחר עסוקין
במלכותו וימנעו רבנן כדי
שלא יהא כל אחד חלוץ וימנע
במה לעצמו ויזרק פרה
לדומה לעצמו (חולין דף
ושי' ע"ג כ"ב). ובשעת
הגיתרות והדבין. בכל
מקומם את ליליין על פי
חכמים (וע"ג כ"ב). ואם
אמר לו המרשתי כו'
באמן. על מים ומקלס
סבן וסוטה וסוטה

רבינו חננאל

אחד ירו ואחד אכל
תבירו לסלס אבל
שם שם מאדשי ליה
לירו די חבירו
סכורו ליה כרס שיבי
דאי אל הימא אבל די
חבירו של
שיכרמא ליה לימור
אל מטקא דאל לאל
חביריו סכורו ליה
וירל נמי מרה ביה ואמר
רבי יוחנן. ואסיקא
לסלס אבל די
הוה ר' תנאי ר'
נגובה מטקא דחברתה
לסמך אבל אל
תלמודו דרבי ר' רבי
יוסי ברי יהודה אמר
הוזהר אכל
אל לסלס: מלת תשיעת
אולין אולים גנבין
בדים מטבאול תלמודה
אבל אל לקדש כיון
דבהרוא מר רמננו וכו'
וירא מים על דרז תפל
מבלתם עליו. פ"א
הוכשר האוכלין מטאן
ואם אל הוכשר אין
מטאן ושינוי משנתנו
אולין אולים גנבין.
פ"ב ישיש על הוכשר
ואפי' האוכלין הללו
הן תרומה אולין אותן
בדים מטבאול שינוי
אל הוכשר אין מקבלין
טובאול והוה עילוי לתרומה
אל לקדש עילוי במלה
שאלה. שהם גנבין
אל יאכלו שם טעור
בדים מטבאול ומתניה
ז' נתיבין בן אשיטנס
וכי שי נגובה אכל
והלא יתיבן מכתת.
למה חיתת הקדש משה
לאולין גנבין כאלו
הוכשרו הנוגע בהן
בדים מטבאול דאין
שיטאין ב' כמורשתין וכן
חשובין לפה ל' למתני

חומר בקודש פרק שלישי חגיגה

אכל יד חברו. אם נגעה ביד חברו לא עימתה: **כאופס** היד. אם נגע ביד הרשעוהו ביד חברו אכל השני אינה מעמאה יד חברו: **ולפסול**. אם הקדש הוא דמאי יד מטמא חבירתה אבל לא לעמא: **הא תנא** ליה רישא. ולקדש מעבילין שניה: **אין שני עושם שני**. אוי יד שחא שני עושם אכל חבירתה

ויוחנן אמר "אחד יוד
היד לפסול אבל לא
סיפא שהוד מטמאה
לא לתרומה הא תו
ישיא אלא לאו שמע
וראף ר"ל הדר ביה
ר"ל אחד יוד ואחד

סֶדֶשׁ מִשְׁכָּתוֹ. אֲלֵכָה אֵין גְּבוּלָהּ וְ
לִימֵר כִּשְׁלֵה הַיּוֹשְׁבֵי אֲלֵה שְׁהַיּוֹשְׁבֵי
לְטוֹמָהוּ וְעַכְשֵׁי גְבוּלֵינִי וְטוֹמָהוּ
כִּי מִקְבְּלֵינִי וְלֵה אֲהֲרָהֶם מִשְׁמַתָּ
לִבְדֵּךְ בְּחֻלֵּי קֶדֶשׁ גְּבוּלֵינִי אֲלֵה בְּחֻלֵּי
חֻלֵּינִי גְבוּלֵינִי וְאֲלֵהֶם קֶדֶשׁ: פֶּסֶךְ ז'
חֲבֵרִי. יְדִידִים טְבוּרֹת זֶה אֵה אֲלֵהֶם

שני עבד ולא שלישי
ניא יד נגובה מממא

ען וזין מקבלין טעומה: וביקש
לאכול יום או כלל על חולין עסקן.
שאלין דייס עמומלות את החולין
ואפ"ה גזר רבנן שלא יאכלו עם
הקדש פן תגע ידו מסוכנת באוכלי
קדש שצפוי לענין תרומה. אמר"ס
שד"ס מסוכנת פוסלת לא על עשו
מעלה אלא אמרין וזרי ולא נעו
וה"ק ממתינן אולין חולין דדיס
מסוכנות עם התרומה אכל
לא עם הקדש. ולהכי נקט גבויין
שאלו עכשיו היו משקין עליהם
היו משקין נעשין לראשונים תמחת
הדיס ועושין את החולין שניים
ובטעוגעין תרומה שצפוי פוסלין
אותם. א' ואית דמסיק מלתא בגבויין
שעמולט לא הוהש"ל וקס"ל י' בחולין
מה י' הוהשכר מה י' לא הוהשכר
אין דייס מועילות כלום לחולין: כיון
דער **האידלע אסורי**. דמוסר כפירים
מוסר בתרומה ואסור קדש פן און
ואע"פ שאסורים נמנעם שם וחתין
בתרומה דלאמרין במסכת יבמות

מובל זרע יתירה ורות אפרתי לך ולא איניתו: **מתני'** שבידועה
נאמנין. עמי הארץ: **על טהרה** יין ושמן. של קודש אם
הקדישוהו למזבח שבעת הניחות והדינן נאמנין על שמירתן
ימות השנה. ובגמ' מפרש מאי שנא הידוע דנקט: **ובשעת הניחות**
והידוע. הכל מטעמין את הליכא: **והביאו לו**. עמי הארץ לכן
חבר: **אבל מניחה**. עם הארץ לגמ' הבאה ואי יתנה לכהן:
רכישים לוג **שמן** נאמן. דמינו דנאמן אקדש נאמן אחרונה:
המדומעות

וַיִּשָּׂא דָהָשׁׁ מִיָּהוּ כְּחוֹסֶפֶתָא גְרָסִין לֵיהּ ר' חִינָא בִּן אֲנָשִׁינָס
וְזֹאת כִּבּוּשׁ אִי בְקִיסָא וְאוֹכֵל עִמָּה זֶה אִי בָלָל שֶׁל תְּרוּמָה וְלֹא
מִקְבָּל טוּמָא פְּשׁוּטִים קֻעִים וְדוּמָה לִי הִיא דְרִישׁ חוּלִין
שׁוּטֵי יָד עַד לָא מִקְבָּל טוּמָא וְאִי מֵאַרְצֵי הַבְּחוּר אֶת (הַבִּית)
הַהֵם עִמָּה מֵשׁוּם מִשְׁמַח אֶדָּם וְיִשְׁמַח מִמֶּשְׁחֵי אֶדָּם וְכֵן הִיא
ד' מִסְגָּרָהוּ לְמַטֵּה הִיא אֶ"ג לָא מִחֲבָרָא לְנִטְלָא כְּדִשְׁמַע דְּרִישׁ
י אִתָּא בְּהִירָא בְּת"כ וְיִרְשׁ קֹבֵהִי) פִּירְשׁ:
פִּירְשׁ רַחֲמֵי וְעוֹד הֵינִי יוֹלֵם לְפָרֶשׁ לְדָמָא גַּע בְּרוּק פִּיו דְּחִישׁ
פִּירְשׁ: רַחֲמֵי:

קדשו לזמנה בשעת הצורך כל ימות השנה נאמנים בשמירה ואמר יי"ר חולין ונטמא בטומאת ע"ה סיורי קדש עליו משום דלקדשה שידוע לנו שחולין הן שיהיו וכן לקדשים ירצה למימר שזמנת קדש דע"ה מניח תרומה של כל ימות השנה לשם הבאה בשעת הגיחות א"א ואפי' חבדו עמו משמע בגמרא ששהיה לנו הנחל:

שראוה

דתנן כל הנוסע את התרומה בו, קשה לר"י לדמירין כפי' שכתב (דף יד. טז) אף הדיק הבלות ממחמת ספר פוסקות את התרומה משום דר' פנח'ן דלמך וכו' מאי קאמר אפי' כל מיני דמי דפוסק את התרומה מעממא ידים כדמנן הכא וי"ל דספר נגזרה

אבל יד חבירו לא ור
ואחד יד חבירו באותו
למאמא ממאי מדקתני
חביריה לקרש אבל
למה לא תנא ליה
מינא לאותוי יד חבירו
דא"ר יונה א"ר אמי א

ד' חבירו באתה היר
ר'פסול אבל לא לש
כל הפוסל בתרומה
שניות ויד מטמא חב
וחכ"א ידים שניות ה
(בחולין) מאי לאו שש
שלישי עבדי דלמא לא
אלא כי הני תנאי דמי

את חבירתה למטא ב' דברי רבי ר' יוסי בר' לפסול אבל לא למטא נגובין בידים מסואבין חנינא בן אנטיגנוס והלא חיבת הקדש יבגון שתחב לו חבירו הוא לעצמו בבבוי צנון ובצל של חולין רבנן לתרומה לא גזרו ומחוסר כפורים כו': האידנא הווי אסירי **מתני'** חומר בתרומה על טהרת יין ושמן כס הגיתות והבדים אף הגיתות והבדים ושהב' של תרומה לא יקבל לנת הבא ^וואם רביעית קדש נאמן

חשוב לה גבי מעלות הכא וי"ל דהתם מפרש טעמא שאני תרומה שטתרתה טמאה היא אבל הקדש א"כ לאו משום מעלה היא הרי"ר
אמלחן ומיהו לתנאן לדת ליה התם דאחדר ליה הכי ר"א ל"ר יוהנ
נדר קמטיק חף וני לא אמרתי דקדמה התם אמוראי יניחו ואליבא
דל"ר יוחנן א"כ אמאי לא חשיב ליה וי"ל דליכא לממר דתרומה
אלא גזר משום דזרין גבי תרומה אבל לא גבי קדש הלכך לא
שייך לממר כזן מעלה ודוגמא מנינן בריש פיקוק ירושלמי גבי
חומר בקדש ר' חייא בשם ר' יוחנן מפני שאוליב תרומה זרין
הן ואוליב קדש אינן זרין א"ר חנינא קומי ר' מנא דהא היא לא
אלמלא לא חשיבין ליה מ

[illegible]

שביחודה באמננו על שבתת י"ן ושמן בבל השנה. פרשי אס הרי"ר אלחנן דקן יתכן לפרש דאי בלא הקדישו בשעת הפסקה ליה טוואה מיניה א"כ הוה צטריה לתימר ביחודו לנפרס נמי וכו' פעלו ומעיקרא ליה מזה לשורזי בעינא דקן מצינו שביחודה חזרם שחל ליהנה להבי תמיס ומינס וסופסלה את"כ שגרי החזר שחל שחל

100

(א) ידים פ"ג מ"ב
(ב) ומוסמחא ס"ג, (ג) ופ"ר
מוסמחא ומוסמחא פ"ר ד"ה מן
ומוסמחא חולין לה: ד"ה
ואם, (ד) וסח: ע: ע"א,
(ה) ויקרא כ"ג, (ו) גזירין ליה
הכא כ"ג, (ז) בתרומה כ"ג
מהרש"א, (ח) וסח: ד"ה
מסגרתו, (ט) ויז קדש מלי
הוי משום דלקדש כ"ג.

הגהות הב"ח

(א) יִשְׂרָאֵל דָּוִיד וְדָלִמָּה וְכוּ'
לְפִיכָךְ יֵד מְטֻמָּה כִּלְכֵּל
וְחִיבָה אֵין נִמְחָק:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א|| י"ט"י ד"ה לענין
תרומה וכו' וזאת דמסק
מלתא כגנונים שמשולם לא
הוכשרו. נ"ב וכן פרש"י
במתיבתא פ"ט:

ריון חינאל

[illegible]

כֹּחַ אִינִיחֹת לִיְהוָה אֵלַי
 מִדְּבַרְכֵּי הָאֵל
 אִפְּלוּ בִּלְבִילָה כִּפְסָה שֶׁהוּא
 עֲשֵׂה שֵׁשׁ כּו כֹּחַ
 דְּכֹחִיכּוּ וְחָדַל לַעֲשׂוֹת
 הַפֶּסַח וְכוּתָהּ אֶל הַעֲמִידוֹ
 דְּבִרְיָתָם בְּמִסְוֵם כֹּחַ
 הוּא וְדִבְרֵיהֶן מִשְׁטֹטִין
 הֵן כִּבְר שִׁלְמו הַעֲמִילֹת
 שֶׁן לִקְרֹשׁ עַל הַעֲמִילֹת
 הַתְרוּמָה, וְחִזּוֹר לְבִר
 עִיד חֻמְרֵי הַתְרוּמָה
 וְזוּ הָיָה שֶׁשִּׁנּוּי חֻמְרֵי
 הַתְרוּמָה שֶׁבִּיהוּדָה נֶאֱמָרִין
 לִקְרֹשׁ עַל הַנִּתּוֹת וְהַבְּנִי